

[Beriau]

10 mennesker på en arbejdsplads, hvoraf den ene ikke vil være medlem af en fagforening, og de 9 andre derefter siger: I henhold til loven må vi altså ikke fjerne dig fra arbejdspladsen, derfor vil vi sige vore stillinger op, ville det være overenskomststridigt, jf. de fagretlige regler, også hvis de gør det individuelt. Friheden er altså begrænset til, at det er den, der ikke ønsker at være i fagforeningen, der bliver beskyttet. Men de, som ikke ønsker at arbejde sammen med vedkommende, skal altså ikke være beskyttet, for dem gælder arbejdspligten fra 9 til 17 hver eneste dag. Hvis de vover den frækhed at sige, at de ikke vil være på arbejdspladsen, har man pølseknuseren ovre på Sankt Annæ Plads til at give dem økonomiske bøder, så de bliver pisket tilbage til arbejdspladsen.

Det har ikke noget med frihed at gøre. Det er konservativ ideologi, så det basker, og ikke en pind andet.

Ole Henriksen (SF):

Det er typisk – jeg var lige ved at sige som sædvanlig – at når der snakkes om foreningsfrihed, kommer hele debatten til at dreje sig om fagforeninger.

Jeg går ud fra, at forslaget gælder samtlige foreninger og organisationer, som har den samme status som fagforeninger. Det kan så gælde landbrugsorganisationer og en række andre organisationer, som selvfølgelig også må ind under denne lov.

Det, der er tale om her, er en betydelig stramning af den eksisterende lov. Man skulle tro, at arbejdsministeren med forslaget har forsøgt at finde den bedste løsning på, hvordan man kan få optrappet konflikterne på arbejdsmarkedet. Sådan set er det lykkedes meget godt. Det er ikke bare et spørgsmål om at hæve erstatningen til 24 måneders løn. Det er det mindste af det. Det er lovforslagets § 4 b, som indeholder en invitation til konflikter ikke bare indbyrdes mellem lønmodtagerne, men rigtignok også mellem lønmodtagere og arbejdsgivere. Jeg synes, at ministeren skulle spørge i Dansk Arbejdsgiverforening, om man bryder sig om at få disse konflikter ført ind på arbejdspladserne i kraft af et sådant forslag.

Nu bliver det altså ikke længere arbejdsgiverne, som efter forslaget skal betale erstatning på grund af afskedigelse, men også de ansatte eller deres organisationer kan drages til ansvar,

hvis de ved deres handlinger, som der står i bemærkningerne, har medvirket til afskedigelsen, f.eks. ved en arbejdsnedlæggelse.

Det vil med andre ord sige, at en arbejdsgiver på en arbejdsplads, hvor alle er organiseret og har overenskomstmæssige arbejdsforhold, nu roligt kan ansætte uorganiseret arbejdskraft, og så kan denne uorganiserede arbejdskraft roligt gå i gang. De kan f.eks. også acceptere arbejde 5-6 kr. lavere, end overenskomsten tilsiger de øvrige, hvis en arbejdsgiver ønsker at gå den vej. Hvis de overenskomstdækkede på virksomheden finder ud af, at de ikke vil være der mere, fordi der er kommet nye vilkår, kan de ikke forlade arbejdspladsen kollektivt eller systematisk. De må ikke nedlægge arbejdet. Hvis de også enkeltvis gør det, får de en bøde på 10.000 kr., for det er, hvad det koster selv at holde op på en arbejdsplads. Når de går til a-kassen, er det altså selvforskyldt, hvis man forlader en arbejdsplads, og det er en bøde på 10.000 kr.

Jeg synes, man har rigeligt hold på lønmodtagerne og rigeligt med straffebestemmelser over for lønmodtagerne, hvorfor dette lovforslag er ganske unødvendigt. Ved at komme med endnu en straffebestemmelse oveni og tro, at man løser noget, vil man simpelt hen skabe konfliktforhold på flere arbejdspladser, end vi kender til dato. Det synes vi ministeren må overveje. Han kan selvfølgelig endnu nå at trække lovforslaget tilbage. Jeg vil da håbe, at ministeren gør det, ellers vil vi i hvert fald gøre, hvad vi kan for, at det ikke bliver vedtaget her i Folketinget.

Vi ved heller ikke, hvad det næste er, for det kunne jo være, hvis dette lovforslag vedtages, at der kommer en næste godbid om, at lønmodtagerne også skal betale erstatning for det produktionsstab, som arbejdsgiveren har lidt. Jeg synes, at vi nærmer os tilstande fra andre samfund og andre lande, som jeg meget nødig vil sammenlignes med, men som man har f.eks. i Sydafrika, som jeg synes er noget af det groveste. Vi er på vej derhenad, vi er ikke nået der endnu. Vi kan nå at stoppe.

Bjørn Elmquist (V):

I Venstre mener vi, at det er godt, at dette lovforslag er fremsat. Vi mener, det er på tide, at det er blevet fremsat, og vi mener, at det skulle have været fremsat endnu tidligere. Vi var et af de partier, der allerede i 1982, da den daværen-